

Giới thiệu Chờ Đợi Em

Truyện Chờ Đợi Em của tác giả Như Song thuộc thể loại ngôn tình, hiện đại, nữ cường, đô thị. Hạ Như Song cô là một người lạnh lùng, lãnh khốc, không quan tâm đến mọi thứ xung quanh và chồng mình - Ngô Trác Thăng.

Cô tỏ ra rất ghét anh ! Rất hận anh ! Rất muốn giết chết anh ! Tất cả tại vì anh mà cô sống như vậy, cô đã quên mọi chuyện rồi mà?

Bởi vì anh giống với anh ấy ... Hạ Quân Nguyệt... Nhưng không biết từ đâu đó từng ngày, từng phút giây trôi qua cô lại không thể không quan tâm đến anh.

Đây rốt cuộc là sao? Anh đã làm tan tảng băng lạnh của cô rồi sao

Bạn đang đọc truyện *Chờ Đợi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Chương 1: Tôi Ghét Anh !

Hạ Như Song đang yên vị nằm trên giường ngủ. Nhưng đâu ai biết, cô đang sốt cao, nhưng vẫn giữ vẻ điềm đạm, không bộc lộ ra ngoài.

Cửa phòng mở ra, Ngô Trác Thăng bước vào, trên tay cầm li nước ấm và thuốc hạ sốt trên tay. Đi đến đỡ Hạ Như Song ngồi dậy.

“Em sốt sao không nói tôi?” - Ngô Trác Thăng nói. Đỡ Hạ Như Song ngồi dậy, đưa li nước ấm vào tay cô.

“Không cần anh quan tâm” - Hạ Như Song buông câu lạnh lùng.

Ngô Trác Thăng chỉ biết thở dài, quay sang lấy thuốc rồi đưa thuốc cho cô.

Uống thuốc xong, anh đỡ cô nằm xuống. Mặc dù muốn cự tuyệt với anh, nhưng động tác nhẹ nhàng chăm sóc của Ngô Trác Thăng với cô, làm cô không thể cự tuyệt được.

Đắp mền ngay ngắn, anh chỉnh điều hòa trong phòng vừa phải. Xong bước ra ngoài, đóng nhẹ cửa lại.

Ngô Trác Thăng vừa bước ra ngoài, cô đã mở mắt và miệng lầm bầm:

“Giả tạo, giả nhân giả nghĩa anh cũng chỉ vì công ty thôi “

* *

Ngô Trác Thăng quay về thư phòng làm việc, vì đây là nơi yên tĩnh nên anh rất thích. Không ồn ào, không ai làm phiền mình.

Ngồi nhìn vào laptop, anh nhớ đến Hạ Như Song, cô đang sốt cao vậy mà lại không nói cho ai biết. Kể cả anh, chồng hợp pháp của cô! Nhưng cũng chỉ là công ty.

Hạ Như Song và Ngô Trác Thăng lấy nhau đến giờ là do ông nội của cả hai đã lập sẵn hôn ước. Mục đích là cho hai nhà thêm thân, thêm nữa là vì công ty của hai nhà.

Hạ Như Song là người không quan tâm, cưới nhau đã năm tháng mà cô và anh rất ít nói chuyện.

Anh là giám đốc, cô là thư ký, nên cả hai luôn đi bên nhau. Nhưng cô luôn lạnh lùng, bên anh trừ khi nói về công việc mới mở miệng.

Còn không thì không hé một lời. Như hôm nay, cô bị sốt mà không nói một tiếng gì cho anh biết, trong khi đó anh và cô là vợ chồng.

Nghĩ đến Hạ Như Song, Ngô Trác Thăng vội đứng dậy về phòng xem cô ra sao. Cô là người ít nói, có chết cũng không cầu xin ai. Điều này anh đã nhận ra khi ở cùng.

Cô trở nên như vậy là do cuộc hôn nhân này, đáng ra cô lúc này vui chơi, vì cô thích thế. Nhưng lại bị ông nội ép kết hôn, cô là người có suy nghĩ, biết rõ về công ty nên đồng ý, dù sao làm ông vui là được.

Từ khi cưới, Hạ Như Song về ở cùng Ngô Trác Thăng, cô đã có tính trước. Không biết anh ngủ ở đâu, nhưng mỗi người một phòng.

Cô thoải mái quậy phá. Dù cô chỉ mới 20 tuổi, còn anh đã 24 tuổi rồi. Anh là người luôn công việc, còn cô lại là người có tâm hồn như con nít.

Muốn được vui chơi hơn công việc,nhưng khi cô tập trung vào công việc,lại nổi trội hơn ai hết. Kể cả anh cũng phải nể nang mấy phần.

Về phòng,anh lấy chiếc khăn bông đã nhúng nước ấm được anh vắt khô,xếp lại gọn gàng rồi đặt lên trán cô. Hạ Như Song này,sốt cao như vậy vẫn không hé một lời nói với anh,chán ghét anh vậy sao?

Cảm nhận Ngô Trác Thăng bên cạnh, Hạ Như Song mở mắt ra,ngồi dậy. Thấy vậy Ngô Trác Thăng vội giúp cô,nhưng lại bị cô đẩy tay ra.

“Đừng đụng vào tôi”- Hạ Như Song nói,đồng thời quăng chiếc khăn bông của anh đập cho xuống sàn.

“Em đang sốt đấy”- Ngô Trác Thăng lên tiếng.

“Mặc kệ tôi,không liên quan gì đến anh”- Hạ Như Song quay sang nói,do đang sốt.

Hai má của cô ửng hồng,lời nói lại không chắc chắn.

“Chán ghét tôi vậy sao? Đến nỗi tôi chăm sóc cho em cũng không được sao?”

Hạ Như Song quay sang chỗ khác, trả lời:

“Phải,tôi rất chán ghét anh,phiền anh đi ra khỏi phòng”

Ngô Trác Thăng thờ dài,mình bị ghét rồi. Đứng dậy,anh bước ra ngoài,trước khi đi anh nói:

“Anh sẽ kêu quản gia lên chăm sóc em”- Xong bước đi.

Cô dần mệt,nằm xuống nhắm mắt lại. Nước mắt bỗng rơi xuống,cô đưa tay bụp miệng lại để không phát ra tiếng.

Ngô Trác Thăng ,anh biết mỗi lần tôi nhìn anh,tôi đều muốn giết chết anh không?

Tại sao chứ?

Tại sao anh lại giống anh ấy chứ.

Tại sao?

Anh là tên khốn !!!?

Tôi đã cố quên rồi mà?

Ngô Trác Thăng anh khốn nạn lắm,tại sao tôi lại kết hôn với anh?

Hạ Như Song tôi quá ngốc mà,lại đi kết hôn với anh.

Người có gương mặt giống...

Hạ Quân Nguyệt chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chờ Đợi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 2: Quan Tâm

Sáng hôm sau.

Ngô Trác Thăng cả đêm ở bên phòng làm việc. Không nghỉ ngơi hay ngủ vì lo cho cô. Cả đêm anh nhẹ nhàng vào phòng xem cô như thế nào.

Sợ cô sốt cao hay gì đó,vì cô bị gì cũng không hé nửa lời nên anh phải thập thò lén lút sợ cô tỉnh giấc lại tức giận nữa.

Buổi sáng , Ngô Trác Thăng mệt mỏi,nhưng vẫn đi qua phòng xem cô thế nào. Mở cửa phòng ra,thấy Hạ Như Song còn ngủ yên trên giường.

Ngô Trác Thăng bỗng mỉm cười,đi lại kéo mền lên đắp cho cô. Dù sao cô đang bệnh,thôi thì cho cô nghỉ ngơi vậy.

Quay người, Ngô Trác Thăng bước ra ngoài. Đóng nhẹ cửa lại rồi về phòng mình thay đồ rồi chuẩn bị đi làm.

Cửa vừa đóng, Hạ Như Song mở mắt ra, thật ra cô dậy từ lâu rồi. Nhưng do đầu hơi đau nên cô nằm nghỉ, cái nghe tiếng mở cửa nên vội nhắm mắt lại.

Xem Ngô Trác Thăng có đánh thức cô không. Ai ngờ anh lại vào đắp mền cho cô, rồi lại ra ngoài. Đây là cách quan tâm từ chồng sao? Lấy gì để Hạ Như Song cô tin đây.

Ngô Trác Thăng không đánh thức cô dậy đi làm thì thôi vậy, cô cũng đang lười biếng. Thôi thì hôm nay cô ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe vậy, dù sao cô cũng muốn thoải mái chút.

Ngô Trác Thăng xuống nhà ăn sáng, nhìn bữa sáng lại nhớ đến Hạ Như Song đang ngủ, sợ cô đói nên quay sang dọn đồ giúp việc:

“Lúc nào Song Nhi cô ấy dậy, chị mang sữa và đồ ăn thêm thuốc lên cho cô ấy”

Người giúp việc gật đầu, làm giúp việc từ lúc cả hai kết hôn. Giúp việc như cô đây thấy Hạ Như Song rất lạnh lùng với Ngô Trác Thăng.

Tuy rằng Ngô Trác Thăng luôn quan tâm chăm sóc Hạ Như Song nhưng Hạ Như Song đều làm ngơ, coi như không khí. Giúp việc như cô không hiểu? Tại sao thiếu phu nhân có người chồng tốt vậy là đi lạnh nhạt, làm ngơ chứ?

Ăn xong, Ngô Trác Thăng đứng dậy, đi làm. Hôm nay cho cô nghỉ ngơi thoải mái vậy, dù gì công việc cũng quá sức cô, một mình anh có thể làm được mà. Nên để cô nghỉ ngơi tốt hơn.

Ngô Trác Thăng vừa đi, Hạ Như Song bước xuống. Giúp việc bắt ngờ khi thấy cô. Cô đang mặc bộ đồ ngủ màu hồng, có những chú gấu. Tuy đã 20 nhưng cô lại có sở thích mê mấy cái trẻ con này, nên ở nhà cô rất hồn nhiên, ra ngoài thì lại như hổ báo.

“Thiếu phu nhân, phu nhân muốn ăn sáng không ạ?” - Giúp việc cúi đầu hỏi.

“À..chị dọn ra đi, tôi ăn”- Hạ Như Song trả lời. Đi lại bàn ăn khế cau mày, nhìn phần ăn chưa dọn kia.

Ngô Trác Thăng ăn rất ít. Phần ăn của anh gần như còn nguyên, li sữa cũng không uống nhiều. Ngô Trác Thăng bận đến mức không có thời gian ăn uống đầy đủ sao?

Ngồi xuống, giúp việc dọn đồ ăn ra, cô chậm rãi ăn. Nhưng trong đầu lại nghĩ đến Ngô Trác Thăng bỏ bữa sáng, mày sao vậy Song Nhi? Sao lại nghĩ đến anh ta?

Hôn nhân này mày nên nhớ không có tình yêu chỉ có tiền thôi. Mắc mớ gì mày phải quan tâm anh ta chứ? Không phải mày ghét anh ta lắm sao?

(@Song: Bộ này cho nữ 9 lạnh lùng nữ cường bù cho bộ bạch thỏ bị ăn híp :D3)

Ngồi suy nghĩ, ăn được chút thức ăn, xong lấy li sữa bên cạnh uống. Xong, quay sang nhìn giúp việc:

“Chị nấu bữa trưa đi, tôi mang đến cho Trác Thăng “.- Cuối cùng cô lại không đánh bại được suy nghĩ và sự muốn quan tâm với Ngô Trác Thăng mà.

Gần đến trưa, cô thay đồ. Trang điểm nhẹ một chút xong mang đồ ăn trưa đến công ty cho Ngô Trác Thăng.

Vào phòng cô đặt bình giữ nhiệt xuống. Quay sang nhìn Ngô Trác Thăng đang tập trung làm việc mà không hề biết sự có mặt của cô.

“Ăn trưa đi”- Hạ Như Song nói lạnh lùng.

Giọng nói của Hạ Như Song làm Ngô Trác Thăng hoàn hồn, cô đến đây làm gì? Không phải đang nghỉ ngơi ở nhà sao?

Đưa mắt nhìn bình giữ nhiệt trên bàn, cô mang đến sao? Cuối cùng cô cũng quan tâm với anh rồi.

“Song Nhi ,cảm ơn em”- Ngô Trác Thăng đứng dậy đi đến mỉm cười nói. Sự quan tâm này làm anh thật thấy ấm áp nha.

“Đừng suy nghĩ gì, ăn đi, tôi về nhà đây”- Hạ Như Song lạnh lùng nói, định rời khỏi lại bị Ngô Trác Thăng lại:

“Ồ lại ăn trưa cùng anh được không?”

Hạ Như Song không nói gì, chịu ngồi xuống bên cạnh Ngô Trác Thăng. Ngô Trác Thăng vui thầm trong lòng, lần đầu cô chịu ngồi cùng hắn mà.

“Cuối cùng em cũng quan tâm anh được một chút”- Ngô Trác Thăng nói.

“Đừng hiểu lầm, chỉ là tôi cảm ơn anh chăm sóc tôi đêm qua thôi”- Hạ Như Song nói lạnh lùng không suy nghĩ, đêm qua cô biết rõ anh quan tâm cô cả đêm.

(@Song: -.- nói điều quan tâm người ta mà làm bộ làm tịch

@Song Nhi: ê bà kia không hề có nha ==)

Đi qua đi lại coi cô có sốt không. Cô biết hết nhưng không cự tuyệt, im lặng cho anh chăm sóc.

Nghe cô nói, anh bật cười. Cô chỉ được cái miệng nhưng gương mặt lại không che giấu được mà. Rõ ràng quan tâm anh lại che giấu chứ. Hết nói luôn mà.

“Em đúng là...”- Ngô Trác Thăng chỉ biết lắc đầu, người con gái này lúc nào mới hết lạnh với anh đây?

Lúc nào mới ấm áp như bao cô gái khác đây?

Bạn đang đọc truyện *Chờ Đợi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 3: Sợ Sấm .

Hạ Như Song cùng Ngô Trác Thăng ăn trưa cùng. Ăn trưa xong cô cầm bình giữ nhiệt về. Trước khi về, mua cho anh một nướp ép cam và bắt anh uống hết.

Nhìn nước ép cam trên bàn, Ngô Trác Thăng bỗng bật cười. Cuối cùng Ngô Trác Thăng này cũng làm tan chảy được lớp băng mỏng bên ngoài của Hạ Như Song rồi sao?

Ngô Trác Thăng này phải chinh phục được Hạ Như Song, vì cô là cô gái lạnh lùng anh chưa từng gặp bao giờ, bây giờ lại là vợ chồng, công nhận nhân duyên đúng là do trời định mà.

Về nhà, Hạ Như Song thấy mệt, thay đồ ra rồi lười biếng ngã xuống giường, trước khi ngủ, cô nhắn tin cho Ngô Trác Thăng một dòng tin nhắn cụt lủn.

“Nhớ về nhà ăn tối, cảm bỏ bữa”- Xong để điện thoại sang một bên, tìm thuốc đau đầu uống.

Uống xong cô dần chìm vào giấc ngủ. Cô hay đau đầu nên thuốc đau đầu dần là bạn của cô rồi.

Nhận dòng tin nhắn, Ngô Trác Thăng chỉ biết cười.

Trả lời lại ngay :

“Rõ tuân lệnh vợ”- Nhưng xong lại xóa đi, không trả lời. Vì anh sợ cô càng chán ghét anh.

Tối giờ tan ca. Thấy trời mưa to, định về nhà với cô. Nhưng lại nhận dòng tin nhắn:

“Trời mưa to, đừng về nhà, đợi tạnh mưa rồi về, không gặp tai nạn”- Đó là dòng tin nhắn của cô, không đầu không đuôi không nhân cho anh.

Anh chỉ biết cười rồi quay lại phòng làm việc. Đến 9h tối, trời tạnh mưa. Ngô Trác Thăng vội lấy xe về nhà.

Về đến biệt thự, trời lại đổ mưa. Mưa to hơn lúc đầu. Nhìn thấy Ngô Trác Thăng hơi ướt, giúp việc vội bảo anh đi tắm, thấy áo mình cũng hơi ướt nên anh về phòng tắm.

Tắm xong, Ngô Trác Thăng hỏi cô đâu, giúp việc bảo cô đang ngủ. Anh cau mày rồi nói chuẩn bị đồ ăn tối anh đưa lên cho cô.

Giúp việc nghe vội vội đi chuẩn bị. Còn anh đứng đó cau mày, Hạ Như Song em thật tình mà, bảo anh đừng bỏ bữa trưa và tối em lại là người bỏ trước là sao?

Giúp việc đưa đồ ăn cho Ngô Trác Thăng, anh bưng khay đồ ăn lên phòng cô.

Vào phòng, trong phòng không bật đèn, Ngô Trác Thăng cau mày, tìm công tắc mở đèn lên. Đi lại phía giường đặt khay thức ăn xuống.

Sao mà cô chùng mền kín mít vậy nè?

Sao vậy nhỉ?

Ngồi xuống giường, Ngô Trác Thăng nhẹ nhàng kéo mền ra:

“Song Nhi, em sao vậy?”- Ngô Trác Thăng vừa nói vừa kéo mền ra.

Bỗng vên ngoài, sét lớn hơn. Tiếng gió mạnh và tiếng sét làm Hạ Như Song hét lên:

“Đừng kéo ra” - Xong cô quần mền lại thật chặt, trốn trong mền run cầm cập.

Ngô Trác Thăng quay sang nhìn cửa sổ chưa đóng, cô sợ sấm sét sao?

(@Song: ôi trời :D2)

Đứng dậy, Ngô Trác Thăng đi về phía cửa sổ đóng lại, như vậy tiếng sấm sét nhỏ hơn. Rồi đi lại phía giường kéo nhẹ mền ra, nhưng cô cứ kéo mền lại không chịu buông.

“Đừng kéo ra” - Giọng Hạ Như Song run run nói.

Ngô Trác Thăng thờ dài, vẫn kéo mền ra khỏi cô. Xong, kéo mền ra khỏi cô xong, ôm cô vào lòng. Cả người cô toàn mồ hôi do trùm mền kín mít đây mà, có lẽ cô đã lấy mền quần chặt lúc nhắn tin cho anh mà.

Vuốt ve nhẹ nhàng, Ngô Trác Thăng hôn nhẹ lên tóc cô:

“Sợ sao không nói hả?” - Thật tình, có lẽ lúc này cô thấy trời mưa nên không muốn anh về nhà sớm vì sợ anh thấy bộ dạng run rẩy của cô mà.

Đồ cứng đầu, sợ đến vậy mà không chịu hé lời mà!

Thà cứng miệng chứ không nói, đúng là chỉ có cô thôi!

Hazz ... hạ Như Song em quá cứng đầu.

Sấm sét bên ngoài lại nổi dậy, làm Hạ Như Song sợ vùi đầu vào ngực Ngô Trác Thăng :

“Trác Thăng...sợ...” - Giọng cô run run nói.

Ngô Trác Thăng ôm chặt cô hơn, đây là lần đầu anh ôm cô từ lúc kết hôn đến giờ, vì cô luôn cự tuyệt với anh.

“Không sao, có anh đây, ngoan” - Ngô Trác Thăng trấn an cô.

Hạ Như Song sợ đến phát run, vùi đầu vào lòng Ngô Trác Thăng. Bên anh cô cảm thấy đỡ sợ hơn. Cô rất sợ sấm sét, vì lúc nhỏ ba mẹ cô luôn cãi nhau. Không quan tâm đến cô, mỗi lần trời mưa, sấm sét bên ngoài luôn làm cô sợ.

Thêm nữa ba mẹ bên cạnh cãi nhau, làm cô sợ chỉ biết trốn trong tủ đồ. Đến khi ba mẹ li hôn, ông nội thấy ba mẹ vô tâm với cô, nếu một trong hai nuôi nấng cô sẽ làm cô không tốt.

Nên ông quyết định nuôi nấng cô đến giờ. Mỗi khi trời mưa ông đều bên cô, nhưng bây giờ ông đã cùng ông nội Ngô Trác Thăng đi du lịch vòng quanh thế giới rồi. Chỉ còn Ngô Trác Thăng bên cô.

Cảm thấy cô trong lòng không ngừng run rẩy, Ngô Trác Thăng ôm chặt cô hơn.

“Ng Sloan không sợ, có anh ở đây rồi” Ngô Trác Thăng nhẹ giọng nói.

Hạ Như Song cố gắng bình tĩnh lại, cũng buông lỏng tay nắm chặt áo anh hơn.

Qua ba mươi phút, mưa cũng dần tạnh. Không nghe tiếng sét nữa, cô dần buông lỏng rồi khỏi Ngô Trác Thăng. Người cô cũng gần như ướt vì mồ hôi rồi. Thấy bé con trong lòng hết sợ.

Ngô Trác Thăng cúi đầu xuống hỏi:

“Hết sợ chưa?”

Hạ Như Song coi như chưa nghe thấy, xuống giường bước vào phòng tắm. Cả người cô như ướt vì mồ hôi rồi, cần phải tắm thôi!

Nhìn cô, Ngô Trác Thăng chỉ biết thờ dài, sao cô luôn cự tuyệt anh chứ? Anh làm gì sai sao? Không có nha?

Từ lúc kết hôn đến giờ anh chưa từng đối xử không tốt với cô?

Luôn quan tâm cô như vợ mình mà?

Tại sao chứ?

(@Song: lại đến thím hỏi vì sao :D3)

Hạ Như Song tắm xong bước ra, trên người mặc bộ đồ ngủ kitty màu hồng dễ thương, Ngô Trác Thăng đang hút thuốc, nghe tiếng mở cửa quay đầu lại

nhìn.

Nhìn cô thật đẹp nha, đáng yêu như thiếu nữ 17 vậy, không giống như mọi ngày vẻ ngoài lạnh lùng thường ngày nha.

“Nhìn gì? Anh không ngủ sao?”- Cô vừa lau tóc vừa nói.

“À à...em chưa ăn cơm phải không?”- Ngô Trác Thăng hoàn hồn, vẻ đẹp hồi nãy của cô làm anh ngất ngây à.

“Ừm, anh cũng chưa ăn phải không? Vậy ăn cùng được chứ?”- Cô bỏ chiếc khăn xuống tìm mấy sấy tóc nói.

“Được, em sấy tóc cho khô đi. Anh đi hâm thức ăn lại cho nóng đây”- Ngô Trác Thăng nghe vậy vội xuống bếp hâm thức ăn lại.

Ngô Trác Thăng chỉ biết cười, sấy khô tóc rồi xuống bếp ăn cơm tối cùng anh. Bữa cơm của cả hai được gọi gần như vui vẻ.

Sau này anh phải làm tan chảy tảng băng lạnh của em.

Hạ Như Song ạ !!!

Bạn đang đọc truyện *Chờ Dợi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 4: Ly Mạn Mạn

Ăn tối xong.

Ngô Trác Thăng bảo Hạ Như Song về phòng ngủ đi. Để anh dọn là được, nhưng cái bản tính sinh ra của cô là cứng đầu. Cứng đến mức không thể tả được.

Hạ Như Song ở lại bếp, dọn dẹp rửa chén xong quay về phòng ngủ mà không thèm đếm xỉa Ngô Trác Thăng. Ngô Trác Thăng cười khổ, vợ anh sao mà lạnh như băng giá vậy?

Hazz sao anh khổ vậy .

Xong, Hạ Như Song về phòng ngủ người xuống giường ngủ aaa cô mệt lắm rồi. Muốn ngủ thật sâu à.

Chưa đầy mười phút sau, cô đã ngủ như heo trên giường, Ngô Trác Thăng biết rõ cô ngủ rất xấu. Chuyên gia là đá mền à. Nên anh phải rón rén vào đắp chăn cho cô. Lúc này còn lạnh nhưng bây giờ đã ấm áp rồi.

Ngô Trác Thăng biết rõ mình không làm gì sai cả. Vậy tại sao cô lại lạnh nhạt với anh? Trong khi đó lòng cô lại có một sự ấm áp chứ? Tâm tư của cô anh hoàn toàn nhìn ra, nhưng còn sự lạnh nhạt chán ghét anh, anh lại nhìn không ra.

Rốt cuộc là sao?

Nhìn cô đang yên giấc, Ngô Trác Thăng kéo mền lên đắp cho cô. Xinh cùi xuống hôn nhẹ lên tóc cô.

“Song Nhi rốt cuộc anh làm gì sai với em sao?” - Ngô Trác Thăng nói

nhỏ.

***

Sáng hôm sau.

Hạ Như Song thức dậy, thấy đã có thức ăn sáng bên cạnh. Còn có một tờ giấy:

“Em ăn sáng rồi đi đâu đi thời gian này em không cần đi làm đâu. Hãy làm gì em thích đi công việc để anh lo”

Cầm tờ giấy, Hạ Như Song bỗng nở nụ cười. Là anh nói nha, vậy tôi đi chơi vậy.

Vệ sinh cá nhân xong, cô bước ra ăn sáng ngon lành. Nhớ đến Ngô Trác Thăng ăn chưa? Cô ăn nhanh rồi xuống nhà hỏi giúp việc.

Thấy cô xuống, giúp việc tưởng cô muốn ăn thêm gì vội hỏi:

“Phu nhân muốn thêm gì nữa hả?”

“Không, Trác Thăng anh ta ăn sáng chưa?” - Hạ Như Song hỏi.

“Đạ rồi ạ, ông chủ dặn phu nhân nhớ ăn hết bữa sáng”- Phu nhân chú quan tâm ông chủ rồi sao? Tốt quá, như vậy làm ông chủ vui hơn rồi.

“Ừm”- Nói xong cô quay về phòng, hôm trước cô phát hiện trong tủ của Ngô Trác Thăng có thuốc đau bao tử, do anh không ăn uống đầy đủ đây mà.

Anh có mệnh hệ gì cô là người chết chắc với ông nội đầu tiên.

(@Song: thương thay ... Haha :D3)

Ở công ty, Ngô Trác Thăng cảm thấy mệt mỏi. Công việc ngày càng nhiều, một mình anh thật không thể giải quyết nổi.

Nhưng đành thôi, như vậy cô mới rảnh rỗi thoải mái được. Anh chịu được rồi. Cô vui là anh vui rồi.

“Giám đốc của tôi à, anh đã làm việc hơi quá sức đấy, nghỉ chút đi”- Ám Dạ Thần nói, Ngô Trác Thăng cứ lo làm việc không chịu nghỉ ngơi làm người bạn như lo chết mà. Có phải mình đồng da sắt đâu mà...

“Thần tớ không sao”- Ngô Trác Thăng gượng trả lời.

“Hazz thua cậu, tại sao cô vợ của cậu lại vô tâm vậy chứ? An nhàn ở nhà, còn chồng thì lại cực khổ làm việc với mớ tài liệu chất đống kia”- Ám Dạ Thần thờ dài nói.

“Không sao, để cô ấy thoải mái đi. Huống chi cô ấy cũng không thích mấy việc này mà” - Ngô Trác Thăng nói vừa xoa huyệt thái dương.

Ám Dạ Thần chỉ biết im lặng, đồ ngốc sao cậu lại lo cho Hạ Như Song vậy chứ? Cô ta đâu yêu cậu?

Không lẽ... cậu yêu Hạ Như Song sao Ngô Trác Thăng?

Ám Dạ Thần im lặng, xong đặt mấy viên thuốc và li nước xuống bàn, bảo Ngô Trác Thăng uống rồi ra ngoài.

Nhìn mấy viên thuốc, Ngô Trác Thăng cầm lên uống. Anh ghét mùi thuốc, nhưng không uống thì không thể làm việc được.

Hạ Như Song ở nhà, lo cho Ngô Trác Thăng. Không hiểu nổi sao cô lại lo cho anh, mặc dù cô rất hận ghi nhìn mặt anh. Giương mặt giống Hạ Quân Nguyệt đó, cô ghét!!

Nhưng ... Ngô Trác Thăng là Ngô Trác Thăng, Hạ Quân Nguyệt là Hạ Quân Nguyệt mà. Cô có quá không? Hạ Quân Nguyệt bỏ rơi cô đi theo người con gái khác, còn Ngô Trác Thăng luôn bên sóc dịu dàng với cô, nhưng cô lại luôn lạnh nhạt.

Cô thấy mình ngược đời, đọc mấy bộ tiểu thuyết, cô nhận ra đa số nữ chính luôn là người bị nam chính lạnh nhạt. Còn cô lại là người lạnh nhạt với anh. Cô khác người nhỉ?

Chắc lấy cô ra làm một bộ tiểu thuyết được đấy, nhưng nó... không có hồi kết thôi.

Ngồi suy nghĩ, điện thoại cô reo lên. Là tin nhắn của Ly Mạn Mạn, bạn thân của cô.

“Song Nhi, tớ nhớ cậu quá. Tớ về nước rồi, đêm nay hai mình đi bar Cầm Đỗ uống rượu trò chuyện đi”

Đọc dòng tin nhắn, Hạ Như Song nở nụ cười. Ly Mạn Mạn chịu về Trung Hoa này sau khi chạy trốn tên Lê Ngọc Khánh kia sao?

(@Song: fb nam phụ Lê Ngọc Khánh ngoi af đời là Khánh Kelvin nhá :D3)

Hazz hai người này sao rồi nhỉ? Cô muốn biết nha.

Không suy nghĩ, cô trả lời tin nhắn:

“Đồng ý, 6h tớ sẽ có mặt”

*****

Đến chiều gần 6h cô ra khỏi biệt thự. Trước khi đi cô dặn giúp việc, nếu anh có về nói cô ở bar Cầm Đỗ cùng bạn. Nhớ nhắc anh ăn cơm tối rồi đi.

Ở công ty, anh nhìn đồng hồ. 6h rồi thôi về nhà vậy, công việc hôm nay tới đây thôi. Anh cảm thấy hơi mệt. Trước khi về, anh cầm điện thoại gọi Ám Dạ Thần:

“Thần, cậu giúp tớ một số tài liệu nhé, tớ hơi mệt về nhà đây”

'Ừ,nghỉ ngơi đi' - Ám Dạ Thần đầu dây bên kia nói.

“Cảm ơn cậu”- Ngô Trác Thăng trả lời xong cúp máy. Về nhà và nên nghỉ ngơi một chút thôi.

Biệt thự.

Về nhà,việc đầu tiên anh làm là hỏi Hạ Như Song đâu?

Giúp việc nghe anh hỏi,vội nói cô đang ở bar Cám Dỗ cùng bạn theo lời cô dặn.

Ngô Trác Thăng nghe xong không nói gì,về phòng. Giúp việc thấy vậy vội hỏi có cần mang đồ ăn tối lên không? Ngô Trác Thăng suy nghĩ một lát rồi gật đầu,về phòng.

Bar Cám Dỗ.

“Song Song Nhi,tớ ở đây?”- Ly Mạn Mạn vẫy tay nói.

Nghe tiếng,cô quay đầu lại,đi lại chỗ Ly Mạn Mạn ngồi.

“Sao rồi? Ngon gió gì đưa Mạn Nhi của chúng ta về Trung Hoa thế này?”- Cô vừa ngồi xuống đã trê chọc.

“Hừ! Tớ nhớ cậu nên về không được hả?”- Ly Mạn Mạn bĩu môi nói.

“À được được. Sao cãi nhau với Lê Ngọc Khánh rồi phải không?”- Hạ Như Song nói.

“Ừ. Bị cậu đoán trúng rồi,cãi nhau nên tớ về đây. Nhân tiện thăm cậu và xem người chồng cậu ra sao,nè nói đi anh ta thế nào?”- Ly Mạn Mạn ranh ma nói.

“Rất tốt với mình”- Hạ Như Song trả lời không suy nghĩ,cô nói đúng mà.

Đừng ngạc nhiên.

Vì anh rất tốt với cô,nên cô nói thật thôi. Cô không phải là người nói bậy bạ hay gì. Sự thật sao cô nói vậy.

“Ai da,hạnh phúc rồi. À mà thôi bỏ mấy tên đàn ông qua đi,đêm nay hai ta uống cho say để quên mọi thứ đi”- Ly Mạn Mạn nói, Hạ Như Song Hạ Như Song cũng gật đầu.

****

Ở nhà, Ngô Trác Thăng ngồi trong thư phòng thấy hơi nhức đầu. Tim thuốc nhức đầu vội uống vào,có lẽ anh nên nghe theo Ám Dạ Thần ,nên nghỉ ngơi một chút. Không bệnh gì ông nội nghe tin sẽ lo lắng chết mất.

Nhìn đồng hồ bên cạnh,thấy đã 9h mà cô chưa về. Do mệt mỏi anh không biết thời gian đã trôi qua. Nhưng cô chưa về,đã trễ vậy mà. Bây giờ bên ngoài rất nguy hiểm,không nên để cô về một mình được.

Cầm điện thoại lên,anh định gọi hỏi cô còn ở bar Cám Dỗ không để anh tới đón. Nhưng chưa gọi thì điện thoại đã reo. Nhìn dây số trên màn hình,thấy là số cô anh vội nghe máy

.

“Song Nhi ,em đang ở đâu vậy? Biết anh lo lắng không?”- Ngô Trác Thăng hỏi tới tấp.

'À tôi là Ly Mạn Mạn bạn của Song Nhi ,anh là chồng cô ấy phải không? Anh đến bar Cám Dỗ đón cô ấy được không? Cô ấy say khướt rồi' - Tiếng Ly Mạn Mạn bên đầu dây vang lên,thêm tiếng nhạc và tiếng cô đang

“Ừm.um” - khó chịu do uống quá nhiều.

Nghe cô say, anh liền vội trả lời:

“Được”

Bạn đang đọc truyện *Chờ Đợi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 5: Đợi Cô Yêu Anh.

Vì lo lắng cho cô, Ngô Trác Thăng đã chạy hết tốc độ đến Cánh Đồng trong vòng mười phút.

Đến nơi thấy cô đang say khướt được Ly Mạn Mạn đỡ. Anh vội xuống xe chạy lại.

“Song Nhi”- Anh gọi tên cô, đỡ cô.

Ly Mạn Mạn thoát khỏi cô mừng không khỏi ôi trời cô say làm người ta mệt chết mà. À mà khoan, anh chàng này là Ngô Trác Thăng chồng của Hạ Như Song bạn cô sao?

OMG đẹp trai, Hạ Như Song cậu sướng nhất rồi, có chồng đẹp trai lại tài giỏi cộng thêm luôn quan tâm. Nhìn cái biểu hiện này anh ta đang rất lo cho Hạ Như Song.

Chắc chắn...lúc nào Max mới được vậy đây? Khoan... gương mặt anh ta, sao giống... giống Hạ Quân Nguyệt quá vậy? Anh em sinh đôi sao? Cái này không thể rồi, vì anh họ Ngô tên kia họ Hạ mà.

Nhưng tại sao gương mặt lại giống nhau đến vậy. Tuy là trên đời này có thể người giống người nhưng... sao lại giống đến vậy?

Ngô Trác Thăng thấy cô say, không biết làm sao chỉ biết bế cô lên rồi nhìn Ly Mạn Mạn đang suy nghĩ lăm la gì đó:

“Cô gì ời, cảm ơn cô”- Nghe anh nói, Ly Mạn Mạn hoàn hồn lại:

“À không có gì”

“Cô có cần tôi đưa cô về nhà luôn không?”- Ngô Trác Thăng hỏi.

“À không không cần, xe nhà tôi sắp đến rồi, anh đưa Song Nhi về đi, cậu ấy uống nhiều lắm”- Ly Mạn Mạn nói.

Ngô Trác Thăng gật đầu, rồi bế cô về phía xe.

****

Đặt cô vào xe, để cô nằm ghế sau, anh cởi áo khoác trên người mình ra đắp lên cho cô.

“Ừm... muốn uống nữa”- Cô nói mớ.

Ngô Trác Thăng nghe thấy chỉ biết thờ dài, em say đến chừng này rồi mà còn muốn uống nữa sao? Nếu cô gái lúc này không gọi cho anh bằng điện thoại em thì anh không biết đêm nay em lạc trôi về đâu luôn rồi.

Hazzz Hạ Như Song ời là Hạ Như Song. Em thật quá lạnh, quá cứng đầu.

****

Đem cô về nhà, ôm cô về phòng. Để cô nằm trên giường, anh vội vào phòng tắm lấy khăn ướt ra lau mặt cho cô.

“Ừm.. Hạ Quân Nguyệt sao anh lại bỏ tôi”- Cô mở mắt ra nói hoa loa.

“Anh Trác Thăng không phải gì Quân Nguyệt gì đó”- Ngô Trác Thăng vội nói.

“Xạo... nguyên cái mặt anh trước mặt tôi mà, haha... Quân Nguyệt khốn nạn.. anh khốn nạn... sao.. sao lại bỏ tôi đi theo người khác... hic.. hic.. anh biết tôi phải kết hôn với Ngô Trác Thăng, người có gương mặt giống anh không... haha... tôi hận anh.. vậy mà... vậy mà bây giờ lại cưới một người có cái gương mặt y anh... ông trời trêu tôi.. ông trời trêu tôi.. hic.. hic” - Cô vừa nói vừa khóc đầu gục vào lòng Ngô Trác Thăng.

“Anh... nhiều khi tôi muốn yêu.. Ngô Trác Thăng lắm.. nhưng gương mặt anh ta giống anh.. nên.. nên tôi không dám.. sợ.. sợ anh ta bỏ tôi như anh.. nên.. Hạ Như Song tôi không dám yêu anh ta... không dám.. yêu.. anh ta”- Nói xong, Hạ Như Song dần như kiệt sức, ngủ thiếp đi.

Từng lời từng lời của cô như dao đâm vào tim Ngô Trác Thăng, thì ra đây là lí do cô luôn lạnh nhạt với anh bấy lâu nay. Hèn gì, hèn gì cô luôn ghét anh, lạnh nhạt và chán ghét anh.

Chỉ vì cái gương mặt giống người tên Hạ Quân Nguyệt đó, chỉ vì giống.. chỉ vì giống.. Ngô Trác Thăng mày ngốc thật mà.

Để cô nằm xuống anh vẫn tiếp tục lau mặt cho cô. Thôi kệ, anh sau này sẽ quyết tâm đánh tan lớp băng trong lòng cô và chấp nhận anh. Anh quyết sẽ làm và quyết đợi cô yêu anh.

(@Song : hê gu vẫn kiên trì à cổ lên *za hu *

@Ngô Trác Thăng : cảm ơn cảm ơn *vẫy tay*)

Lau mặt cho cô xong,anh kéo mềm lên đắp cho cô. Đứng dậy định quay người đi lại bị tay cô vuron ra nắm một bên áo mình lại.

“Tôi..sẽ..sau..này yêu Ngô Trác Thăng “- Giọng cô thút thút nói.

Nghe câu nói của cô xong, Ngô Trác Thăng bỗng cười,xoay người gỡ nhẹ tay cô ra hôn lên trán cô nụ hôn:

“Anh sẽ đợi em yêu anh”

***

“Khánh ,hôm nay em gặp..một người giống Quân Nguyệt “- Ly Mạn Mạn nói. Quay sang nhìn người bên cạnh đang lái xe kia.

Đó là Lê Ngọc Khánh ,người yêu của cô. Cũng là người chọc cô giận nên từ Pháp bay về Trung Hoa,ai ngờ anh biết được và đuổi theo,không suy nghĩ đặt vé máy bay bay về Trung Hoa cấp tốc,và dùng mấy định vị trên sợi dây chuyền anh tặng cho cô và đuổi theo cô đến bar Cầm Đỗ luôn.

(@Song: =,= ghen tỵ với cặp này quá trớn

@Ly Mạn Mạn: haha cứ ghen đi *nhảy nhót*)

“Mạn nhi,em nói giỡn hả?”- Lê Ngọc Khánh quay sang nhìn Ly Mạn Mạn đang suy nghĩ gì đó.

“Không,em không giỡn. Em gặp chồng của Song Nhi ,tên Ngô Trác Thăng . Gương mặt anh ta y như Hạ Quân Nguyệt anh à”- Ly Mạn Mạn nói đầy lo lắng.

Lê Ngọc Khánh bỗng cau mày,ông trời trời trêu Hạ Như Song sao? Người làm đau Hạ Như Song là Hạ Quân Nguyệt ,không ngờ cô lại kết hôn ngay người có gương mặt như Hạ Quân Nguyệt .

Quả thật trái đất này tròn nhỉ.

“Em thấy anh ta thế nào?”- Lê Ngọc Khánh quay sang hỏi.

“Rất tốt,rất quan tâm Song Nhi,và hình như anh ta yêu cậu ấy thật lòng trong hôn nhân có hôn ước này”- Ly Mạn Mạn nói.

“Em đừng lo,nếu anh ta yêu Song Nhi ,anh ta sẽ biết cách làm tan lớp băng trong lòng của Song Nhi đối với quá khứ về Hạ Quân Nguyệt thôi,anh ta sẽ có cách em đừng lo”- Lê Ngọc Khánh nói thản nhiên.

“Sao..sao anh chắc?”- Ly Mạn Mạn ngạc nhiên.

Hôm nay anh sao triết lý học quá vậy? Bộ đầu vừa đập vào đầu sao?

“Đó là suy nghĩ của đàn ông tụi anh,em không hiểu đâu”- Lê Ngọc Khánh mỉm cười nói.

Là một người đàn ông,anh chắc chắn tên Ngô Trác Thăng đây sẽ làm gì đó.

Anh chắc chắn.

*****

Sáng hôm sau.

Hạ Như Song ngủ dậy với cái đầu rất đau. Ừm..hôm qua cô uống nhiều quá,nhưng..sao cô lại ngủ trên giường?

Đây là biệt thự mà?

Sao cô lại về đây được? Ly Mạn Mạn làm sao biết địa chỉ chứ?

Cạch..! Cửa phòng mở ra, Ngô Trác Thăng bước vào với li sữa trên tay.

“Em dậy rồi. Uống nhiều có thấy đau đầu không? Nếu đau đầu thì nhớ uống thuốc đây”- Ngô Trác Thăng đi lại vừa lo vừa hỏi.

Anh từng uống rượu nhiều,nên anh biết mỗi khi tỉnh lại là như thế nào. Huống chi cô là phụ nữ,uống nhiều như vậy khi tỉnh lại đầu sẽ rất đau.

“Không,không sao”- Hạ Như Song

nói.

“Sao tôi lại về nhà được vậy?”- Cô thấy tò mò, Ly Mạn Mạn không biết địa chỉ thì sao đưa cô về được?

Thêm hôm qua cô say như chết không thể nào còn tỉnh táo đưa địa chỉ cho Ly Nạn Mạn rồi.

“Hôm qua bạn em lấy điện thoại em gọi cho anh đến đón em, lúc đó em say khướt”- Ngô Trác Thăng nói.

Hạ Như Song nghe vậy gật đầu, ơ mà khoan sao Ly Mạn Mạn biết số điện thoại lưu trong máy cô.

Á chết! Cô lưu số anh là 'Ông Xã' nên Ly Mạn Mạn có lẽ thấy tên như vậy trong danh bạ của cô nên mới gọi anh, ôi trời mong anh đừng biết.

Mất công anh nghỉ này nghỉ nọ nữa.

Nhìn cô anh lại nhớ đến những lời nói hôm qua của cô lời nói đó nghe muốn đâm vào tim anh, thật thật sâu và thật sâu.

Nhưng anh quyết, sẽ không bỏ cuộc. Anh sẽ làm ấm cô, và làm cô quên tên Hạ Quân Nguyệt kia và chấp nhận anh.

Anh quyết!

“Hôm qua, tôi say có nói gì không?”- Hạ Như Song vừa nói vừa xoa huyệt thái dương.

“Không”- Ngô Trác Thăng nói.

Thật ra là có đấy!

Nhưng anh sẽ không nói, vì sẽ làm cô khó xử và làm cô nhớ đến tên Hạ Quân Nguyệt kia.

Nghe Ngô Trác Thăng nói vậy cô thở nhẹ ra, cô sợ sợ anh biết được cô chán ghét anh vì gương mặt giống Hạ Quân Nguyệt kia.

Cô sợ anh đau lòng, nhưng tàn băng trong lòng cô về Hạ Quân Nguyệt kia lại không tan chảy được, luôn nhớ đến anh ta.

Luôn nhớ, và làm anh đau buồn vì điều đó.

Cô quyết sẽ mãi chôn sâu vào lòng, đừng đại dốt mà nói ra.

Vì chỉ làm cô và anh đau nhau thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chờ Đợi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chương 6: Lo Lắng Cho Anh.

Sau khi nói chuyện xong, cô để ý sắc mặt của Ngô Trác Thăng không tốt bèn hỏi:

“Anh bị cảm sao?”

Ngô Trác Thăng nghe cô nói, nhớ lại hôm qua. Hình như hôm qua anh lại không ngủ nữa rồi, lại uống cafe và giải quyết mớ tài liệu kia. Có lẽ vậy nên gương mặt hơi thiếu sắc.

“Không, em ăn sáng đi, anh đi làm đây” - Nói xong Ngô Trác Thăng đứng dậy bước đi.

Hạ Như Song nắm chặt tay thành nắm đấm, cố mở lời:

“Nhớ ăn sáng đầy đủ”- Xong cố nở nụ cười nhìn Ngô Trác Thăng.

Nụ cười đó, không dành cho anh nhỉ? Như gượng cười làm cho anh vui vậy?

“Ừm”- Ngô Trác Thăng nói xong bước ra ngoài.

Hôm nay Ngô Trác Thăng sao lạ quá vậy? Chẳng lẽ đêm qua mình nói gì sao? Nhưng lúc này anh ấy nói không có mà... vậy là sao? Hay anh ấy gạt mình?

Đêm qua... hình như mình có nhắc đến Hạ Quân Nguyệt... có lẽ đêm qua mình lỡ nói những gì trong lòng ra nên làm anh ấy thành vậy.

Hạ Như Song mày ngu quá đi!

Ngồi vò đầu bức tóc một hồi,cô nhận ra đã 8h rồi thôi vệ sinh cá nhân đi rồi tính sau vậy.

Vệ sinh cá nhân xong,cô uống li sữa mà lúc này Ngô Trác Thăng rồi xuống nhà.

Ngồi xuống sofa,cô đang suy nghĩ làm gì hôm nay. Mấy ngày nay cô nghĩ việc ở công ty tất cả có lẽ đều do Ngô Trác Thăng giải quyết,cô có quá không? Một mình anh làm nhiều việc như vậy.

Có ổn không? Đạo này nhìn anh không tốt lắm,gương mặt không có chút sắc nào. Công việc nhiều lắm sao?

Reeng..reeng...

Tiếng chuông điện thoại đánh tan bầu suy nghĩ của cô,quay sang lấy điện thoại trong túi ra,là Ly Mạn Mạn gọi.

“Alo”- Hạ Như Song nghe máy.

'Song Nhi ,cậu sao rồi? Hôm qua cậu uống nhiều rữ vậy mà'- Tiếng Ly Mạn Mạn lo lắng bên đầu dây.

“Không sao,chỉ hơi đau đầu thôi”- Hạ Như Song nhẹ giọng nói.

'Ừm.hôm qua,tớ gọi cho chồng cậu đến..và..'- Ly Mạn Mạn khó xử nói bên đầu dây kia.

“Giống Hạ Quân Nguyệt phải không? Cả tớ khi kết hôn còn không ngờ mà,nhưng anh ấy tốt hơn tên Hạ Quân Nguyệt đó,cậu yên tâm”- Hạ Như Song thần nhiên nói.

'Ừm..vậy anh ta có yêu cậu không?'

“Không rõ “- Hạ Như Song trả lời không suy nghĩ,câu hỏi này đi hỏi Ngô Trác Thăng mới đúng,hỏi cô cô hỏi ai giờ?

'Như Song..cậu..à mà thôi,nói điện thoại không tiện,ngày mai cậu rảnh không? Hai mình đi cafe? Hôm nay Max anh ấy chạy về Trung Hoa bắt được tớ rồi'- Tiếng Ly Mạn Mạn khổ nói.

Huhu tưởng mượn có giận nhau chạy khỏi Max để vui chơi,ai ngờ bị anh tóm lại nhanh gọn và lẹ luôn.

Aaa em ghét anh Lê Ngọc Khánh bảo mẫu khó tính aaa.

“Ừm,được,thôi tớ bận một chút việc rồi,bye cậu”- Nói xong Hạ Như Song cúp máy.

Nhìn đồng hồ,8h30 rồi,bây giờ cô đi siêu thị mua đồ về nấu ăn còn kịp.

Hạ Như Song vội chạy về phòng,thay đồ rồi lái xe đến siêu thị.

Cô và anh đều có xe riêng,tài xế cả hai ít khi có. Vì cả hai giờ giấc không ổn định nên cũng khó sắp xếp lịch giờ giấc cho tài xế đến đón. Nên cả hai thường lái xe.

Đến siêu thị,cô mua một số thực phẩm cần cho bữa trưa. Cô mua về nấu cho Ngô Trác Thăng bữa cơm,nhìn anh hơi tiêu tụy,nên ăn một chút cho đủ chất.

Và lại coi như cảm ơn anh chăm sóc cô đêm qua đi.

Lái xe đi dạo phố,đi ngang một cửa hàng quần áo,cô ghé vào.

Bước vào trong,nữ nhân viên cúi đầu:

“Chào tiểu thư,cô muốn mua gì ạ?”

Cô mỉm cười rồi không nói gì,nhìn xung quanh cửa tiệm. Đạo quanh một vòng,cô lấy được một chiếc áo sơ mi màu xanh biển nhạt,cái này chắc hợp với anh nhỉ?

Trước kia Quân..thôi không nghĩ đến anh ta, Ngô Trác Thăng là Ngô Trác Thăng . Còn Hạ Quân Nguyệt là Hạ Quân Nguyệt,mày đừng xem cả hai là một,tính tình Hạ Như Song.

Lựa áo xong,cô về biệt thự nấu bữa trưa. Lâu rồi cô cũng không nấu ăn,bây giờ có dịp rồi nhỉ?

Nhưng không biết có hợp khẩu vị của Ngô Trác Thăng không đâu . Hazz kết hôn lâu vậy mà chỉ anh biết cô ra sao,thích gì khẩu vị ra sao,còn cô thì..chả biết gì cả.

Ông nội mà biết sẽ giảng đạo lí.

“Con là vợ sao mà vô tâm với chồng vậy hả?”

Nghĩ đến thôi cũng biết nó dài thế nào rồi, mong ông đừng biết gì nha. Không cô sẽ nghe văn thơ một ngày trời khi ông về Trung Hoa mất thôi.

(@Song: Ai bảo thím vô tâm chi? Ông tốt vậy mà.

@Hạ Như Song : *lườm* là do bà viết mà,đâu do tui.

@Song : *lè lưỡi* do tui thích được không?

@Hạ Như Song : Bà...!!*trợn mắt”)

Nấu bữa trưa xong,cô bỏ đồ ăn vào bình giữ nhiệt rồi đến công ty. Người giúp việc thấy cô nấu ăn vì Ngô Trác Thăng mà thở nhẹ,cuối cùng phu nhân cũng ấm được chút,không lạnh như băng giá kia nữa.

Đến công ty,cô vào phòng làm việc của Ngô Trác Thăng. Thấy anh đang ngủ trên sofa,cô thấy lạ nhìn đồng hồ đeo tay. Mới 11h30 mà? Sao ngủ rồi?

Đặt bình giữ nhiệt xuống,cô đi lại chỗ Hạo Chấn Thiên. Lay nhẹ anh.

“Trác Thăng ,đậy ăn cơm trưa đi” - Cô nói nhẹ nhàng,nhưng đôi lại là im lặng của anh.

Nhìn gương mặt trắng bệch,đôi môi đang run rẩy. Cả người nóng hổi,cô vội áp trán lên trán anh. Nóng! Nóng quá,anh sốt cao quá. Phải làm sao đây?

“Trác Thăng...mau tỉnh lại”- Cô luống cuống lay anh.

Đúng lúc , Âm Dạ Thần bước vào thấy cô đang luống cuống lay Ngô Trác Thăng vội chạy lại hỏi.

“Sao vậy?”

Hạ Như Song vội quay sang nhìn Âm Dạ Thần :

“Giúp tôi,anh ấy sốt cao quá”

“Sao?”- Âm Dạ Thần hô to,vội đưa tay lên trán Ngô Trác Thăng .

“Cậu ấy sốt cao quá,nên đưa đến bệnh viện,giúp tôi đỡ cậu ấy xuống đại sảnh”- Âm Dạ Thần nói.

Cô gật đầu lia lịa,vội cùng Âm Dạ Thần đỡ Ngô Trác Thăng dậy xuống đại sảnh công ty. Đợi Âm Dạ Thần đi lấy xe,cô ngồi bên cạnh cho anh dựa vào mình.

Lo lắng không ngừng:

“Trác Thăng ,mau tỉnh lại”

Đừng làm tôi sợ !!!

Bạn đang đọc truyện *Chờ Đợi Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chương 7: Vẫn Giả Vờ .

Đưa Ngô Trác Thăng đến bệnh viện,đội bên ngoài bác sĩ khám cho anh. Cô không ngừng lo lắng,lúc này anh rất sốt cao.

Không sao chứ?

Cô rất lo rất lo,nhưng không hiểu sao cả.

Âm Dạ Thần bên cạnh thấy cô lo lắng,hừ! Cô hay quá,để cậu một mình với công việc chất đống,rồi giờ kiệt sức,sốt cao bây giờ lại lo lắng.

Thật không hiểu nổi đang chơi trò gì nữa? Lúc vô tâm lúc ám áp quan tâm, thật không thể hiểu nổi Hạ Như Song này nữa.

Hạ Như Song đi qua đi lại, lo lắng không ngừng. Lúc trước Quân Nguyệt... đẹp đẹp, người đang sốt cao bên trong là Ngô Trác Thăng, mà đừng nhầm lẫn Hạ Như Song à.

Lát sau, bác sĩ bước ra, Âm Dạ Thần và Hạ Như Song chạy tới.

“Bác sĩ, anh ấy/cậu ấy thế nào rồi?” - Cả hai đồng thanh.

“Không sao rồi do làm việc quá sức, ăn không đủ ngủ không đều thôi, nghỉ ngơi và truyền nước biển sẽ không sao nữa” - Nói xong bác sĩ rời đi.

Cả hai thở nhẹ ra, may quá không sao rồi. Lúc này Ngô Trác Thăng sốt cao như vậy làm người ta lo chết mà.

Âm Dạ Thần nhớ đến dạ dày của Ngô Trác Thăng không tốt, thêm nữa dạo này thấy anh hay uống thuốc, đang sốt thế này nên hỏi bác sĩ cho chắc.

“Cô ở đây cùng cậu ấy, tôi đi gặp bác sĩ một lát” - Âm Dạ Thần nói xong, bước đi vội.

Hạ Như Song chưa hiểu gì? Đi gặp bác sĩ làm gì? Không lẽ anh còn bị gì sao?

Đứng suy nghĩ hồi, Hạ Như Song vội hỏi y tá bệnh nhân đầu, y tá ân cần chỉ cho Hạ Như Song. Nghe y tá nói xong cô vội chạy đến phòng Ngô Trác Thăng.

Mở cửa phòng bệnh ra, Hạ Như Song nhẹ nhàng bước vào. Trên giường, gương mặt của Ngô Trác Thăng trắng bệch, không có chút sắc nào.

Công việc nhiều vậy sao? Đến nổi phát sốt cao như vậy.

Đi lại giường, cô ngồi bên cạnh nắm bàn tay đang lạnh của Ngô Trác Thăng kia.

Ấm áp từ tay Hạ Như Song đã làm Ngô Trác Thăng tỉnh lại. Mở mắt ra, nhìn xung quanh.

Ừm... đây là bệnh viện?

Sao anh lại ở đây?

Không phải anh đang nằm trên sofa nghỉ trưa sao?

Sao lại?

“Anh dậy rồi” - Tiếng vui mừng của Hạ Như Song bên cạnh làm Ngô Trác Thăng quay đầu sang.

Hạ Như Song? Sao cô lại ở đây?

“Song Nhi... sao em?” - Ngô Trác Thăng chớp chớp mắt, cảm thấy cổ họng rất khô, rất khát.

“Nước” - Ngô Trác Thăng lại nói.

Hạ Như Song nghe thấy vội quay sang rót nước cho anh, đỡ anh dậy uống li nước.

Uống được một ít, Ngô Trác Thăng không muốn uống nữa, Hạ Như Song để li nước sang một bên.

“Sao anh lại ở đây? Không phải anh đang ở công ty sao?” - Ngô Trác Thăng lại hỏi.

“Tôi đến đưa đồ ăn trưa cho anh, nhưng lại phát hiện anh bị sốt cao, nên cùng Âm Dạ Thần đưa anh đến bệnh viện” - Hạ Như Song lại trở về lạnh lùng nói, người đàn ông trước mặt kia, cô không muốn đối diện nữa.

Tại sao?

Tại sao ông trời lại trêu cô?

Lại cho người đàn ông trước mặt mình lại giống Hạ Quân Nguyệt khôn kiếp kia chứ?

Tại sao chứ?

Tại sao? Cô... thật sự không thể đối diện với Ngô Trác Thăng.

Vì thấy anh bệnh, cô lại nhớ đến Hạ Quân Nguyệt mỗi lần bị sốt. Cô lại xem Ngô Trác Thăng là Hạ Quân Nguyệt.

Thấy cô đang né tránh ánh mắt mình. Cô có lẽ nhìn thấy anh bệnh lại nhớ đến người kia, có lẽ. Vì ánh mắt cô đã nói lên tất cả.

“Song Nhi” - Ngô Trác Thăng gọi nhỏ tên cô.

“Hả?”- Hạ Như Song bị anh gọi hoàn hồn,cô lo suy nghĩ quá không để ý người đàn ông bên cạnh.

“Sao vậy?” - Ngô Trác Thăng nhẹ giọng nói,nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay đang run rẩy kia.

Thấy anh nắm tay,cô vội rút ra,đứng dậy buông câu lạnh lùng:

“Anh nghỉ ngơi đi,mai tôi đến thăm anh,lát nữa tôi cho người mang cháo đến cho anh” - Xong định đứng dậy xoay người đi lại bị Ngô Trác Thăng nắm tay lại.

“Ở lại với anh được không?” - Ngô Trác Thăng thật sự mong muốn cô có thể quan tâm,điều dưỡng,ấm áp với anh lúc bệnh này.

Anh thật sự mong muốn.

Nhưng...đổi lại là lạnh nhạt,cô giật tay ra khỏi rồi quay người rời khỏi phòng bệnh.

Nhìn bóng dáng cô chạy đi, Ngô Trác Thăng đau lòng,em xem anh là Hạ Quân Nguyệt sao? Nên em mới không dám bên anh,chăm sóc anh phải không?

Hạ Như Song,anh không phải là Hạ Quân Nguyệt ,anh là Ngô Trác Thăng chồng em,tại sao em lại xem anh là anh ta?

Mà không đón nhận anh?

Tại sao em vẫn không tỉnh ngộ,anh là Ngô Trác Thăng không phải là Hạ Quân Nguyệt kia.

Bên ngoài, Hạ Như Song cắn môi dưới thật đau,cổ kìm nén nước mắt.

Không được khóc,khóc làm gì?

Khóc để mày nhớ đến Hạ Quân Nguyệt ,rồi lại tổn thương Ngô Trác Thăng sao?

Mày ngốc lắm,lo phải tỉnh lại phân biệt ai là ai đi Hạ Như Song à, Ngô Trác Thăng không có lỗi gì,vậy tại sao mày lại lạnh nhạt với anh?

Tại sao?

Vì mày còn yêu Hạ Quân Nguyệt khôn kiếp kia sao?

Nước mắt thay nhau rơi xuống, Hạ Như Song lắc đầu thật mạnh. Đưa tay lau nước mắt. Khóc làm gì?

Ngô Trác Thăng nhập viện là công việc,là do mày ý vào anh nên mới làm anh làm tới quá sức. Điều mày nên làm bây giờ là giúp Ngô Trác Thăng giải quyết công việc ở công ty để anh có thời gian nghỉ ngơi.

Việc anh bị sốt cô cũng một phần có lỗi.

Lau nước mắt xong,cô lấy trong túi ra là điện thoại. Gọi Âm Dạ Thần kia:

“Alo”

'Gì vậy cô? Trác Thăng tỉnh chưa?'- Tiếng Âm Dạ Thần bên kia hỏi.

“Rồi, Âm Dạ Thần ,công việc ở công ty còn việc gì chưa giải quyết? Anh gửi đến nhà tôi đi,tôi sẽ giải quyết hết trong đêm nay”- Hạ Như Song nói.

'Được,tôi sẽ gửi' - Cho cô biết tay,bây giờ cho cô thấy công việc nhiều cỡ nào.

Để cô hiểu Ngô Trác Thăng đã phải chịu khổ như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Chờ Đợi Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Chương 8: Nguy Hiểm Tìm Đến Cửa.

Hạ Như Song sau khi gọi điện cho Âm Dạ Thần xong,vội về nhà nấu cháo cho Ngô Trác Thăng .

Nấu cháo xong, Âm Dạ Thần cũng vừa gửi tài liệu đến. Cô định đem đến cho Ngô Trác Thăng ,nhưng nghĩ lại,nên bảo quản gia Kí đem đến bệnh viện.

Một mình giải quyết mở tài liệu kia, bây giờ giải quyết, làm được gì thì làm hết đã. Nhanh chóng, lại càng ít dần tốt hơn cho Ngô Trác Thăng và Hạ Như Song cô.

***

Sáng hôm sau.

Đầu khâu cả buổi sáng với Ngô Trác Thăng, cuối cùng người thắng lại là Ngô Trác Thăng. Do Ngô Trác Thăng muốn về nhà để làm việc, nhưng lại để Âm Dạ Thần biết và ngăn cản.

Và thế là hai ông cãi cả buổi sáng, náo loạn nguyên cái bệnh viện. Cái mãi không thắng, Âm Dạ Thần xin hàng, và Ngô Trác Thăng xuất viện.

Nhưng Âm Dạ Thần có điều kiện:

“Nếu cậu bị sốt lại hay gì đó sẽ bắt tôi đem đến bệnh viện”.

“Biết rồi, biết rồi khổ quá”- Hazz sao anh có anh bạn lo xa thế không biết?

Thể trạng anh rất tốt, thêm nữa là người hay tập thể dục, nên khi bệnh hay gì uống thuốc, ngủ một đêm sẽ khỏe. Đầu phải dạng chân yếu tay mềm nằm liệt giường mấy ngày đâu.

Âm Dạ Thần chỉ biết lo lắng, tiểu tử ngốc. Tớ lo cho cái dạ dày và bệnh tình cậu kia. Cậu lại xem tớ là ông già lắm nhãi.

Hừ! Cậu coi chừng đó.

~Hôm qua~

Phòng làm việc của bác sĩ.

“Bác sĩ, lúc này bác sĩ khám cho Ngô Trác Thăng, về phần dạ dày của cậu ta thế nào?”- Âm Dạ Thần hỏi.

“Theo tình hình, nếu anh ta có thể ăn uống đầy đủ đúng giờ và không bỏ bữa, không nên uống rượu hay cà phê nhiều thì dạ dày anh ta sẽ tốt hơn”- Bác sĩ nói.

Nghe bác sĩ nói xong, Âm Dạ Thần thở nhẹ ra. Sợ Ngô Trác Thăng sốt xuất huyết bao tử.

Ôi chào đến khi đến thì Âm Dạ Thần anh thật sự không nghĩ đến, nên hỏi cho chắc.

Cảm ơn bác sĩ xong, Âm Dạ Thần ra về. Ahiuhiu, may quá không sao. Tương tiểu tử ngốc đó bị gì nặng về dạ dày chứ!

~Hiện tại~

Âm Dạ Thần lái xe đưa Ngô Trác Thăng về biệt thự. Cảm ơn Âm Dạ Thần xong anh xoay người vào nhà. Về nhà sớm là do anh lo lắng cho cô, cô hôm qua rất lạ.

Anh sợ cô làm gì ở nhà nên mới về sớm. Vả lại ở bệnh viện anh chẳng thích tí nào. Mùi thuốc sát trùng làm khó chịu.

Vào nhà, Ngô Trác Thăng đã vội hỏi cô đâu. Dù cô lạnh nhạt thế nào, nhưng cô là người anh muốn nhìn thấy, muốn gặp nhất.

Dù cô lạnh nhạt, xem anh là Hạ Quân Nguyệt thì anh cũng mặc kệ.

Giúp việc nói cô ở thư phòng, cả tối hôm qua cô chỉ ở bên trong ôm đồng tài liệu kia. Com nước cũng không ăn.

Nghe vậy Ngô Trác Thăng vội chạy vào phòng, anh đã sốt rồi cô còn muốn sốt sao?

Mở cửa phòng ra, Ngô Trác Thăng thấy cô đã ngủ gật trên bàn làm việc, xung quanh là các tài liệu.

Lắc đầu, thở dài đi đến lay nhẹ cô.

“Song Nhi”- Ngô Trác Thăng lay nhẹ cô.

Hạ Như Song như nghe không thấy, vẫn ngủ gật trên bàn. Ngô Trác Thăng bó tay, bế nhẹ cô lên. Thua thật luôn, hôm qua cô thức khuya đến vậy sao?

Về phòng, đặt cô lên giường, anh kéo chăn lên, đắp ngay ngắn cho cô. Có lẽ cô cảm thấy mình có lỗi, vì không đi làm nên mới làm anh bị sốt do quá sức.

Cô thật ngốc! Anh muốn cô thoải mái, vì anh biết rõ cô không muốn đi làm. Do ông nội hai bên ép nên cô mới đi, giờ hai ông đã du lịch cùng nhau rồi. Cô có thể thoải mái rồi.

Định xoay người về thư phòng lấy tài liệu, nhưng cánh tay lại bị Hạ Như Song nắm lại.

“Sao anh không ở bệnh viện?”- Hạ Như Song.

Gương mặt có chút mệt mỏi, cả đêm hôm qua cô chưa ăn gì. Lại uống cafe và thức đến sáng, nên giờ làm cô mệt rũ rùi.

Xoay người lại, thấy cô đã dậy. Có lẽ do anh bế cô lên nên cô thức giấc đây mà.

“Anh khỏe rồi, không sao đâu. Em ngủ đi, nghe giúp việc nói đêm qua em thức tới sáng mà”- Ngô Trác Thăng nhẹ giọng nói, gỡ nhẹ tay cô ra bỏ vào mền.

“Anh...hôm nay đừng đi làm, được không?”- Ngô Trác Thăng biết rõ anh về là vì công việc, nhìn anh cũng có chút sắc. Nhưng nên nghỉ ngơi tốt hơn.

Thấy cô quan tâm, Ngô Trác Thăng mỉm cười đồng ý. Cô đã qua tâm anh, vậy anh sẽ làm theo ý cô. Thật hiếm khi cô quan tâm anh mà, có lẽ là lo cho anh, sợ anh mới xuất viện lại làm việc có thể nhập viện nữa đây mà.

Thấy Ngô Trác Thăng đã chấp thuận, Hạ Như Song mệt mỏi ngủ thiếp đi. Cả đêm vì mớ tài liệu kia cô mệt lắm rồi. Cũng may cả đêm cô cũng giải quyết được một nửa rồi.

Phần còn lại cô định cùng Ngô Trác Thăng làm. Nhưng chắc anh sẽ làm trong hôm nay tại nhà cho xem, nhưng giờ cô mệt quá. Thật sự không nhắc đầu lên nổi rồi.

Nhìn Hạ Như Song đã ngủ, lúc ngủ nhìn cô thật đẹp, thật ấm áp. Cô bé này, lúc nào mới bỏ lớp lạnh lùng của mình ra, ấm áp với anh đây?

Ai cô cũng ấm áp dịu dàng, còn anh lạnh ngắt. Huhu, làm anh ghen tị nha!

(@Song : Bớt đi thím , thím như con nít ấy)

Đứng dậy, anh ra ngoài. Nghe lời cô, hôm nay anh không đi làm vậy. Ở nhà cũng được, anh cũng gọi cho Ám Dạ Thần rồi, nếu có gì rắc rối hãy gọi cho anh. Hôm nay anh ở nhà cùng cô vậy.

Hạ Như Song do mệt đã ngủ đến trưa, khi ngủ dậy đã có thức ăn trưa sẵn. Và dĩ nhiên là Ngô Trác Thăng nói. Nhìn bữa cơm, cô vô cùng ngạc nhiên.

Anh nấu ăn sao?

Ăn được không đây?

Thôi, liều vậy.

Cầm đũa lên, cô gấp đại một món nào đó. Là món sủi cảo cay ngọt, oa! Ngon nha, không ngờ anh nấu ăn ngon vậy nha. Khác xa hoàn toàn tài nấu ăn của cô luôn, hừ! Ghanh tị nha, anh học ở đâu vậy chèn?

“Sao vậy? Không hợp khẩu vị em sao?”- Ngô Trác Thăng hỏi, thấy cô đang suy tư khi ăn xong miếng sủi cảo, mặn quá sao?

Hay cay quá? Hay ngọt quá?

Không nha! Lúc nấu anh đã nêm thử rồi, còn bảo giúp việc nêm thử cho anh nữa kia.

“Không, ngon lắm”- Hạ Như Song ngẩn đầu nhìn Ngô Trác Thăng cười.

Thấy nụ cười, anh thật sự mê người, lần đầu. Cô cười với anh, đây là lần đầu tiên.

“Ăn xong, cùng tôi đi dạo phố được không?”- Hạ Như Song bỗng lên tiếng hỏi, hôm nay cô muốn gạt hết tất cả công việc sang một bên. Muốn đi đâu đó cho khuây khỏa thôi.

Còn anh? Anh có đồng ý không nhỉ? Xem như hôm nay là ngày nghỉ của cả hai đi.

“Được”- Ngô Trác Thăng trả lời. Bất kể cô nói gì anh đều đồng ý cả. Chỉ cần cô ấm áp, dịu dàng như bao người khác là được.

***

Ăn trưa xong, cô về phòng thay đồ. Trước khi thay, cô mang qua phòng anh một chiếc áo sơ mi, đó là chiếc áo cô mua ngày hôm trước. Do anh bị sốt nên cô chưa tặng được.

Nhận lấy chiếc áo, anh không khỏi vui vẻ, đây là cô mua cho anh sao? Nhất định hôm nay anh sẽ mặc nó, cùng cô ra ngoài.

***

Hạ Như Song cùng Ngô Trác Thăng ra ngoài. Cả hai bước vào trung tâm mua sắm, ai nấy đều nhìn cô.

Hạ Như Song mặc chiếc váy màu tím nhạt, cổ chữ V, tóc được xoắn hai bên, gương mặt trang điểm nhẹ.

Ngô Trác Thăng mặc áo sơ mi của cô, quần âu, tóc được vuốt ngược ra sau.

Thật đẹp trai nha!

Nhìn cả hai như trai tài gái sắc, cả hai đều xứng đôi.

Đi lang thang cái trung tâm một giờ, cuối cùng cô mệt rã rời đòi đi dạo phố cho khỏe.

Dưới phố, cô cùng Ngô Trác Thăng nắm tay. Do cô chủ động nha, Ngô Trác Thăng anh vô tội nha.

Nhưng, hôm nay cô sao vậy?

Luôn quan tâm anh làm anh thấy lạ.

Cô rốt cuộc sao vậy nhỉ?

Điện thoại bỗng đổ chuông, cô bỏ tay Ngô Trác Thăng ra, nhìn anh mỉm cười ý nói nghe điện thoại đi. Ngô Trác Thăng gật đầu, đi chỗ khác nghe điện thoại.

Hạ Như Song đứng đó đợi Ngô Trác Thăng, lại thấy bên đường có cậu bé đang chạy ra đường. Cô vội vàng cấp tốc chạy đến, ôm cậu bé vào lòng.

Rồi, quay sang, thấy một chiếc xe đang phóng tới cô với tốc độ nhanh. Cô như chôn chân tại chỗ. Ôm chặt cậu bé trong lòng, như đến khi chiếc xe lao tới cô lấy thân mình che cho cậu bé vậy.

Đến khi, một thân hình rắn chắc, đầy an toàn ôm cô và cậu bé lăn vài vòng ra khỏi chiếc xe.

Chiếc xe kia như không muốn đạp phanh dừng lại, vẫn đạp chân ga phóng đi.

Mơ hồ ngồi dậy, cậu bé đã ra khỏi vòng tay cô, chạy òa khóc đến bên mẹ đang lo lắng. Cô vui vẻ mỉm cười, không sao rồi.

Lúc này mới nhận ra, lúc này... Ngô Trác Thăng ôm cô phải không?

Quay đầu sang, thấy Ngô Trác Thăng đang đen mặt nhìn mình. Trên trán đã bị thương, nhưng có vẻ anh không cảm thấy đau.

Giúp cô đứng dậy, chưa đợi cô mở miệng anh đã lên tiếng:

“Hạ Như Song, em muốn chết sao? Sao lại ngu ngốc chạy ra đường như vậy? Biết như vậy nguy hiểm lắm không? Làm ơn, biết anh lo lắng không? Biết anh sợ mất em, sợ em bị gì lắm không? Đừng làm điều dại dột nữa được không?” - Xong, anh ôm chặt cô vào lòng.

Lúc này anh vừa quay lại, thấy cô đang ôm cậu bé đứng giữa đường, anh vội chạy như điên tới ôm cả hai lăn ra khỏi tầm ngắm của chiếc xe. Cô không biết cái khoảng khắc đó làm anh như chết lặng, sợ cô xảy ra chuyện gì.

Bị anh mắng, nhưng cô cảm thấy không giận. Nước mắt lại thay nha rơi xuống, cô cũng không hiểu sao mình lại khóc. Cô sợ, lúc này rất sợ.

Rất sợ...

Ôm chặt cô hơn, Ngô Trác Thăng không ngừng vỗ về trấn an.

Mọi người đi đường thấy, đầy ngưỡng mộ, có một ít ghen tị. Nhưng trong lúc này họ cảm thấy cả hai rất hạnh phúc.

Anh lúc này mới cảm thấy có gì sai, chiếc xe lúc này. Lúc này, chiếc xe đó thấy cô không hề giảm tốc độ mà còn tăng tốc hơn, như muốn đâm cô vậy.

Còn nữa, lúc anh cứu cô không hề có ai trong xe xuống, đi thẳng một mạch.

Đây là có âm mưu?

Hay là gì?

Bạn đang đọc truyện *Chờ Đợi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 9: Anh Lạnh Lùng .

Hạ Như Song ôm chặt Ngô Trác Thăng khóc vì sợ, không quan tâm mọi người xung quanh đang nhìn.

Ngô Trác Thăng ôm Hạ Như Song về nhà, trên đường về cô luôn khóc. Mặc dù anh đã trấn an nhưng cô cứ khóc mãi. Anh cũng chỉ biết bó tay.

Về đến biệt thự, bé cô vào nhà. Phát hiện cô đã mệt mà ngủ thiếp đi. Anh thở dài, bó tay cô luôn. Khóc mệt lại ngủ. Khi khòe lại lạnh nhạt với anh. Thua cô luôn.

Bước vào phòng khách, Ngô Trác Thăng thấy Ám Dạ Thần đang nằm trên sofa với bộ dạng lười biếng nghịch điện thoại.

Quay sang, Ám Dạ Thần thấy Ngô Trác Thăng đang bế Hạ Như Song ngủ trong lòng. Không hiểu gì, nhưng Ám Dạ Thần im lặng không nói gì. Ngô Trác Thăng cũng im lặng, ôm cô về phòng.

Để cô ngủ trong phòng, đắp mền, tắt đèn, Ngô Trác Thăng xuống nhà.

ám Dạ Thần vẫn nằm đó với bộ dạng lười biếng nghịch điện thoại. Hạo Chấn Thiên chỉ biết lắc đầu đi lại ngồi xuống.

“Công ty có gì sao?” - Vừa ngồi xuống, Ngô Trác Thăng đã lên tiếng.

Ít khi Ám Dạ Thần đến nhà anh, có lẽ công việc có gì nên mới đến nhà anh.

“Không, không có “- Ám Dạ Thần trả lời.

“Vậy cậu đến đây làm gì?”- Ngô Trác Thăng bung li trà lên hỏi.

“Đến chơi không được sao? Bộ tớ tới nhà cậu làm nhà cậu mất của hay gì sao?”- Ám Dạ Thần trả lời với giọng trách móc.

“Không, vì ít khi tớ thấy cậu đến nhà tớ”- Ngô Trác Thăng ngã người xuống sofa.

Ám Dạ Thần lúc này ngồi dậy, nhìn Ngô Trác Thăng .

Hừ! Làm như Ám Dạ Thần đến đây làm gì nhà Ngô Trác Thăng cậu sao?

“Sao hôm nay bà cô Song Nhi nhà cậu lại cho cậu bế thế? Mọi bữa lạnh nhạt với cậu khỏi chê luôn, hôm nay lại?”- Ám Dạ Thần hỏi với giọng trêu chọc.

Hình ảnh Ngô Trác Thăng bế Hạ Như Song làm anh quá bất ngờ. Mọi bữa thấy cô luôn lạnh lùng làm anh nhìn thấy còn lạnh sống lưng, hôm nay lại ngoan ngoãn cho Ngô Trác Thăng bế thì chắc chắn có vấn đề gì.

“Không có gì” - Anh chưa muốn nói việc lúc nãy cho Ám Dạ Thần biết, vì khi biết Ám Dạ Thần có thể làm lớn chuyện lên.

Đi tìm tên nào muốn hại anh và cô cho xem. Ám Dạ Thần là người thông minh, nhưng lại thiếu bình tĩnh. Nên khi biết chuyện này sẽ làm lớn chuyện lên cho xem.

Ám Dạ Thần cau mày, tên này hôm nay còn biết nói xạo. Nghe giọng là biết có gì sai. Thân bao nhiêu năm nhìn cái mặt là biết. Có việc gì mà phải giấu Ám Dạ Thần anh? Chắc lại cho rằng anh là người thông minh nhưng lại thiếu bình tĩnh chứ gì?

Ám Dạ Thần không nói gì, cả hai rơi vào im lặng. Ngô Trác Thăng thì không muốn nói chuyện lúc trưa, vì sợ Ám Dạ Thần làm lớn chuyện.

Còn Ám Dạ Thần thì ngồi cau mày suy nghĩ sao Ngô Trác Thăng lại nói dối anh. Cả hai dần im lặng, làm biệt thự trở nên lạnh lẽo .

***

Sáng hôm sau

Hạ Như Song ngủ dậy, thấy Ngô Trác Thăng ngủ trên sofa thấy kì lạ. Hình như hôm qua do cô sợ hãi, nên đã khóc đến ngủ thiếp đi.

What?

Cô ngủ từ chiều hôm qua đến giờ sao?

Ôi mẹ ơi!

Ôm mền đi lại chỗ Ngô Trác Thăng đang ngủ, cô đắp ngay ngăn lại cho anh. Có lẽ cô một ngày nào đó sẽ yêu người đàn ông có gương mặt giống Hạ Quân Nguyệt .

Có lẽ.

Quay người định vào phòng tắm,nhưng lại bị anh nắm tay lại. Kéo vào lòng mình.

Hạ Như Song hơi bất ngờ,ngã nhào vào lòng anh. Không hiểu việc gì đang xảy ra.

“Em còn sợ việc hôm qua không?” - Ngô Trác Thăng ôm chặt cô nhẹ giọng hỏi,vì sợ hôm qua cô đã khóc một đi,ngủ đến bây giờ.

Đêm qua anh lo lắng cô bị gì,nên vào đây ngủ ở trên sofa cạnh cô luôn.

“Tôi...” - Sao tự dưng anh hỏi vậy vậy?

Lo lắng cho cô sao?

“Còn sợ không?” - Anh lặp lại câu hỏi.

Hôm nay anh sao vậy? Thường ngày anh không như vậy? Hôm nay sao lại không như trước? Mọi ngày đều là im lặng,sao hôm nay bá đạo như vậy chứ? Còn cái kiểu ra lệnh đó là sao chứ?

Hạ Như Song không trả lời,đẩy Ngô Trác Thăng ra đứng dậy bước vào phòng tắm.

Vào phòng tắm,cô đóng cửa lại. Cố giữ bình tĩnh. Lúc này anh gần cô quá,làm cô nghe được hơi thở của anh và nhịp tim.

Nhưng sao tim cô đập nhanh quá,luôn thành thích vậy nè? Thái độ của anh hôm nay làm cô hơi hớp,tại sao chỉ một đêm mà anh đã thay đổi thái độ với cô? Không lẽ hôm qua ôm cô lần vài vòng xong bị rút dây gì trong đầu sao?

Kì lạ.

Ngô Trác Thăng bên ngoài cảm nhận được bên trong cô đang suy nghĩ về mình,vì sao anh hôm nay lại lạ như vậy ư? Là vì lời hôm qua của tên Ám Dạ Thần kia.

~Hôm Qua~

“Trác Thăng ,tớ nghĩ cậu nên thay đổi thái độ với cô vợ lạnh lùng của cậu đi”- Ám Dạ Thần lên tiếng nói.

“Thay đổi? Tớ thấy bây giờ vẫn ổn mà?” - Ngô Trác Thăng cau mày.

“Ồn con khi,cậu xem. Cậu luôn là người chịu lạnh của cô vợ cậu,cô vợ cậu lại luôn lạnh lùng ít khi quan tâm cậu. Tại sao cậu không thử lạnh lùng bá đạo lại với vợ cậu,để cô ấy không lạnh với cậu nữa”- Ám Dạ Thần nói một hơi.

Ngô Trác Thăng không trả lời,lạnh lùng bá đạo với cô? Anh thật sự chưa nghĩ đến,trên thương trường anh lạnh lùng,máu lạnh với tất cả.

Còn với cô,anh chưa từng,vì anh nghĩ nếu như vậy sẽ làm cô chán ghét mình hơn.

Trăng tròn cả đêm không ngủ,nhìn cô đang ngủ phía giường. Anh vẫn suy nghĩ về những lời của Ám Dạ Thần. Nếu được,sáng mai anh thử xem sao.

~Hiện Tại~

Có lẽ cô cũng như bao cô gái khác,gì thấy chồng mình thay đổi thì sẽ trở nên như vậy.

Được Ngô Trác Thăng anh sẽ thay đổi,sẽ làm cô thay đổi với mình luôn.

Tuy rằng,anh không biết thành công không.

Nhưng cách thay đổi để chinh phục vợ yêu của anh thế này cũng hiệu quả ý nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Chờ Đợi Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 10: Chọn Đồ .

Sau khi vệ sinh cá nhân xong, Hạ Như Song bước ra ngoài với vẻ lo lắng,không biết anh bình thường lại chưa? Chứ như vậy làm cô thật sự hơi thấy khác và bất an.

Mở cửa phòng tắm,Hạ Như Song bước ra. May quá,anh đi rồi. Cô thật sự không thể đối diện với gương mặt lúc này của anh được. Vì nó rất giống Hạ Quân Nguyệt.

Cô không muốn anh trở nên lạnh lùng,bá đạo trên thương trường với mình.

Cô muốn anh ấm áp với mình như lúc trước,vì khi anh lạnh lùng,bá đạo rất giống Hạ Quân Nguyệt kia. Cô thật sự...không muốn xem anh là Hạ Quân Nguyệt ...muốn xem anh là Ngô Trác Thăng thực sự.

Không muốn anh là hình bóng nữa. Vậy mà,hôm nay anh lại như vậy.

Chải tóc,trang điểm nhẹ một chút. Gương mặt cô đánh một lớp phấn,đôi môi cô tô chút son hồng,trang điểm nhẹ như vậy là được.

Bước xuống nhà với tâm trạng vui vẻ,nhưng trong chốc lát cô khựng lại. Ngô Trác Thăng anh ấy chưa đi làm sao? Sao bây giờ còn ngồi trên sofa nhàn nhạ đọc báo thể thao. Cô tưởng anh đi làm rồi mà.

Rất cuộc có cái gì làm anh hôm nay lạ vậy nhỉ?

Cô thật sự không hiểu? Hôm nay anh quái lạ quá.

Là sao?

“Em xong rồi sao?”- Ngô Trác Thăng thấy cô đứng khựng lại trên cầu thang,bỏ tờ báo xuống nhẹ giọng hỏi.

Cô gật đầu,đi lại bàn ăn ngồi xuống. Cầu trời khẩn phật anh trở lại bình thường giúp cô cái. Như vậy làm cô thật sự bất an và lo sợ lắm.

Ngô Trác Thăng đứng dậy,đi lại phía bàn ăn. Ngồi xuống đối diện với cô.

“Hôm nay em muốn đi làm hay ở nhà?” - Anh lại tiếp tục hỏi.

“Đi..đi làm”- Giọng cô run run trả lời,hôm nay...anh thật sự làm cô sợ...rất sợ..!

“Vậy ăn sáng xong anh đưa em đi”- Anh lại nói.

Cô gật đầu,lúc này giúp việc đem thức ăn ra. Như mọi ngày là bánh mì và sữa tươi,cô thích vậy. Bữa sáng nhẹ nhàng hợp với cái bao tử thất thường của cô hơn.

Đẩy li sữa qua cho cô,Ngô Trác Thăng nói:

“Hôm qua em không ăn tối,nhớ uống li sữa này”

Cô lại gật đầu. Nói thật lời nói anh phát ra nó rất lạnh. Y như lần đầu cô gặp anh trên thương trường,lạnh lùng,độc ác,máu lạnh vậy.

Nhưng đối với cô anh luôn ấm áp và ôn nhu,hôm nay anh lại dùng thái độ trên thương trường với cô.

Rất cuộc là sao?

Anh như vậy khiến cho tâm trạng cô rối mù.

Nhìn thấy cô suy nghĩ lo âu, Ngô Trác Thăng trong lòng mừng thầm. Xem ra cách thay đổi thái độ này làm cô hơi sợ,nhưng lại không lạnh lùng với anh nữa.

Tuy rằng làm cô sợ,nhưng không sao,nó có thể làm cho cô không lạnh lùng với anh nữa thì anh sẽ thay đổi. Vì anh muốn cô ấm áp,bỏ lớp tảng băng nặng nề trong lòng kia xuống.

Bữa sáng cả hai dần im lặng,đến khi điện thoại cô reo lên. Là Ly Mạn Mạn gọi,có lẽ muốn hẹn cô đi đâu đó.

“Alo”- Cô không ngại có mặt Ngô Trác Thăng ở đây mà nghe máy.

' Song Nhi ,hôm nay cậu rảnh không? Lê Ngọc Khánh anh ấy mở tiệc mừng vì về Trung Hoa,muốn mời cậu và chồng cậu đi. Tối nay cậu đi được chứ?'- Tiếng Ly Mạn Mạn đầy mong đợi,cô muốn nhìn một cặp với Ngô Trác Thăng trước đám đông người.

Vì cô muốn xem lại Ngô Trác Thăng người có gương mặt giống Hạ Quân Nguyệt này có tốt với Hạ Như Song bạn cô không.

“À..ừm..được”- Hạ Như Song trả lời.

Không chán nha,còn anh kia. Bận cả một đồng việc thì sao đi đây? Thôi thì một mình cô đi cho rồi.

'Vậy nha,địa điểm và giờ tổ sẽ nhắn cho cậu,bye' - Nói xong, Ly Mạn Mạn bên đầu dây cúp máy,không cho Hạ Như Song chưa kịp nói gì.

Thở dài,cô bỏ điện thoại vào túi. Không biết Ly Mạn Mạn này có ý đồ gì không đây? Sao làm cô bất an quá.

“Ai gọi vậy em?”- Tiếng Ly Mạn Mạn trong điện thoại rất to,làm anh có thể nghe được.

“Bạn tôi thôi...không có gì đâu”- Cô nói,gọng trở nên trầm xuống.

Nên nói với anh không? Nên hỏi anh có đi được không nhỉ?

“À...tối nay anh rảnh không?”- Cô bỗng lên tiếng,thời thì liêu vầy. Dù sao chắc anh cũng không đi được rồi.

“Không bận gì cả,có gì sao em?”- Cái lời đề nghị đi dự tiệc của Ly Mạn Mạn trong điện thoại anh nghe rất rõ.

Tưởng cô không hỏi anh có bận hay gì không. Ai ngờ cô hỏi. Làm anh bất ngờ thật.

“Cùng tôi đi dự tiệc,được chứ?”- Không bận gì thì đi vậy.

Đi một mình cũng buồn thôi thì có anh vui hơn.

“Được,tan làm anh đưa em đi chọn váy”- Giờ tan sở hôm nay là 4h,kịp thời gian cùng cô chọn đồ mà nhỉ.

“Ừm”- Hạ Như Song trả lời.

***

Tan làm,Ngô Trác Thăng đưa cô đi chọn váy.

Chiếc xe MPV đắt tiền dừng trước hiệu Châm Au ,một cửa hàng thời trang và trang điểm nổi tiếng ở thành phố này.

Cùng cô vào trong,nhân viên đã cung kính chào hỏi:

“Chào ông bà Ngô “

Thật ra là do anh gọi điện trước cho Hải Châm - chủ của nơi này. Vì Hải Châm là bạn đại học trước kia cùng anh,nên khi nghe anh đến cùng Hạ Như Song thì Hải Châm vui vẻ đón chào.

Hạ Như Song hơi ngạc nhiên,nhưng lúc sau suy nghĩ lại. Có lẽ anh đã gọi điện cho cửa hàng này đây mà. Sao anh lại chú tâm về trang phục dự tiệc cô nhiều vậy nhỉ?

Ngô Trác Thăng nhìn những bộ váy đẹp mắt kia,lướt qua lướt lại anh quyết định lấy bộ váy màu tím nhạt,cổ chữ V ,dài qua mắt cá chân kia.

Bảo nhân viên tới,đẩy cô vào phòng thử đồ. Bên ngoài,anh suy nghĩ đến dáng vẻ sau khi cô mặc chiếc váy kia như thế nào.

Hôm nay anh quyết định mọi thứ,áp đảo cô mới được. Anh muốn tự tay mình chọn đồ cho cô,biến cô thành một cô gái xinh đẹp yêu kiều nhất.

Khoảng mười phút sau,cô bước ra từ phòng thử đồ. Bị anh và nhân viên xoay vòng vòng,cô chưa kịp phản ứng,lại ngạc nhiên hơn,nhìn người trong gương mà cô không nhận ra là Hạ Như Song hằng ngày của mình.

Ngô Trác Thăng có chút ngây người,chiếc váy màu tím,cổ chữ V, thêm đường sau khoét một lỗ sau,làm lộ tám lưng xinh đẹp kia của cô. Cộng thêm làn da trắng nõn nà và gương mặt mê người của cô,thật sự làm người khác mất hồn luôn mà.

“Ông Ngô ,bà Ngô thấy như thế nào ạ?”- Tiếng nói của nhân viên cắt ngang suy nghĩ của cả hai.

Ngô Trác Thăng lúc này hoàn hồn,đi lại bên Hạ Như Song còn bàng hoàng kia.

Vén nhẹ mái tóc cô qua một bên,anh thì thầm nói nhỏ với cô:

“Em đẹp lắm Song Nhi “

Bị anh khen,làm cô ngại đến đỏ mặt. Sao hôm nay lời nói,cử chỉ của anh làm người ta bất an,mê người vậy?

Ngô Trác Thăng mỉm cười,xong đưa cô lại sofa,ngồi xuống. Rồi quay sang nói với nhân viên:

“Đem bộ trang sức làm từ ngọc trai mà tôi đặt hồi sáng,và đôi cao gót trắng kia”

Nhân viên phục vụ gạt đầu,quay người đi lấy theo lời anh.

Thật ra anh đã chuẩn bị sẵn tất cả. Chỉ còn thử váy là chưa thôi. Lúc đầu,anh thấy bộ trang sức ngọc trai kia và đôi cao gót trắng kia nữa,anh cảm thấy

rất hợp với cô. Nên anh quyết định đặt cho cô.

Thì ra anh đã chuẩn bị hết rồi. Có lẽ anh rất muốn chuẩn bị cho cô lần này,nên đã rất quyết tâm. Nhưng chỉ là dự tiệc sao anh chú tâm như vậy nhỉ? Hạ Như Song thầm nghĩ.

Nhân viên mang ra bộ trang sức và đôi cao gót trắng kia theo lời Ngô Trác Thăng .

Nhận được,anh lấy bộ trang sức ra,giúp cô đeo vào.

“Đôi bông để em tự đeo” - Hạ Như Song lên tiếng,hôm nay cho anh áp đảo cô đấy,nhưng đây là nơi đông người,không nên sát nhau như vậy.

Thấy cô kiên quyết,anh buông tay ra cho cô làm.

Đeo đôi bông xong,anh giúp cô đeo sợi dây chuyền kia vào. Rồi đứng dậy,cúi xuống mang đôi cao gót vào cho cô.

Anh nhớ rõ size quần,áo và giày dép của cô. Nên anh đã lấy đôi cao gót đúng số cô đeo. Rất vừa vặn nha.

Bị anh giúp mang giày,cô đỏ mặt như cà chua. Hôm nay anh thật sự làm cô rối bời,làm cô không giống Hạ Như Song trước kia.

(@Song: bà bị ông áp đảo đến mê mẩn luôn rồi :D3)

Đưa cô cho mấy người trang điểm,sau một hồi tô tô trét trét thì cũng xong.

Cô bây giờ hoàn mỹ,chiếc váy làm tôn lên vẻ đẹp của cô,thêm kiểu trang điểm của các chuyên gia. Và mái tóc dài được uốn lọn đuôi tóc,xoã hai bên,và thêm đôi cao gót,bộ trang sức ngọc trai kia nữa,làm cô như một tiên nữ thật sự.

Thường ngày cô không chú tâm cho lắm về vẻ bên ngoài,không ngờ hôm nay được anh chau chuốt thế này hoàn toàn thành người khác.

Đi đến bên cô đang thần thờ trước gương,Ngô Trác Thăng đưa tay vòng qua ôm eo cô.

“Em đẹp lắm”- Ngô Trác Thăng nói.

Cô không quan tâm đến cái ôm kia,chỉ biết khựng người,đỏ mặt gượng gạo nói nhỏ:

“Cảm.ơn”

“Đi thôi”- Xong,Ngô Trác Thăng kéo cô ra khỏi Châm Au .

Lên xe đến địa chỉ mà Ly Mạn Mạn nhắn sáng nay dự bữa tiệc.

Bạn đang đọc truyện *Chờ Đợi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.